

[Johan Asmussen.]

sin skat, imens man tjener sin indtægt. Det er det, der er det afgørende.“

Det er altså det afgørende; det kan vel nok for mange være en fordel, og det er det, folk ønsker. Når man bruger gallupital og alt muligt til at fortælle herinde og ude omkring, at det er et udbredt ønske i befolkningen at få kildeskat, ja, så er det jo noget misvisende, for det, befolkningen sikkert — det tror jeg såmænd gerne — i stor udstrækning ønsker, er at blive færdig med skatten med det samme. Men — og det er jo også afgørende — dertil behøver man ikke det tvangsapparat, som regeringen her foreslår; det kan opnås på anden måde. Nu synes jeg, det er lidt vel flot og — ja, elskværdighed kan man vel ikke vente, men jeg synes ikke, det er rigtig sagligt, når man fra flere sider lidt hånlige affærdiger det arbejde, som et udvalg i øjeblikket er i gang med vedrørende spørgsmålet om den frivillige samtidighedsskat.

Det hører ingen steder hjemme at af-færdige på forhånd, hvad der måtte komme ud af det udvalgsarbejde. Jeg mener, vi må afvente resultatet, og jeg kan på forhånd sige, at hvis der herfra skulle fremkomme et fornuftigt forslag til en frivillig samtidighedsbeskatning, ville det sikkert have vor sympati. Derimod er der ikke nogen sympati fra vor side over for et tvangssystem som dette her.

Lad mig lige nævne, at der jo for øvrigt fra andre sider i den sidste tid er kommet forslag af noget anden art, f. eks. med begreber som forlodsskat knyttet til et kuponsystem o. s. v.; det har været behandlet i en kronik i Berlingske Tidende den 11. oktober i år af hr. H. E. Olesen. Jeg har ikke sat mig dybere ind i det; men det forekommer mig, at der deri lå tanker, som måske kunne indeholde, ja, måske et columbusæg, jeg ved det ikke; men i alle tilfælde forekommer det mig, at der er grund til også at undersøge de forslag, der er fremkommet i den retning.

Det var den ene fordel, som jeg kunne se ved kildeskatteforslaget: samtidigheden, som jeg altså mener kan og bør opnås på anden måde.

Den anden fordel, man har fremdraget, hænger jo sammen med problemerne omkring indtægtsnedgang og med udlændinges

skat, når de har været her i landet og rejser bort, inden de er blevet rigtig skattepligtige. Lad det også her være sagt endnu en gang; det er da givet, at der er problemer på begge disse områder; men lige så givet er det, at de kan og må løses på anden måde. Jeg kan for øvrigt ikke forstå, at man ikke ind imellem alle de andre lapperier har kunnet finde på en lap at sætte på de to urimelige huller, som der er i systemet med hensyn til indtægtsnedgange og udlændinges usaglige skattefrihed.

Må jeg til slut — hvis jeg har et par minutter endnu — nævne et par enkeltheder, da vi jo ikke er med i udvalgsarbejdet. For øvrigt er noget af det berørt af nogle af de andre ordførere. Det ene er spørgsmålet om standardfradraget. Man opererer her med et såkaldt udvidet lønmodtagerfradrag og desuden et andet standardfradrag for lønmodtagerne. Det er jo den helt store forenkling, og forenkling er, som jeg sagde før, udmærket; men det kan ikke være rigtigt og rimeligt over for skatteydere at forenkle på den måde, at man giver tilskud via skattefradrag til folk, der overhovedet ikke har de udgifter, som skattefradraget skulle dække. Jeg kan godt se, at rent teknisk-administrative hensyn kan og bør føre et vist skridt i den retning; men jo højere man går med taksterne for standardfradrag, desto længere fjerner man sig fra den retfærdighed, som man gerne skulle være så nær som muligt; jeg mener, at man, som forslaget er formuleret her, er kommet meget langt bort derfra. Jeg går ud fra, at det vil blive et af de spørgsmål, som vil blive særlig grundigt drøftet i udvalget.

Må jeg sige med hensyn til løsningen af spørgsmålet om beskatning af ægtefæller, at når man vil ind på særbeskatning i en vis udstrækning — hvad jeg i og for sig har sympati for — finder jeg, at tiden nu må være inde til, at man finder ud af, hvordan man også skal bære sig retfærdigt ad over for de medhjælpende hustruer. Det er mange gange blevet sagt, at her skulle det være så svært at kontrollere og administrere; det tror jeg ikke på. Det kan man finde ud af, og skal vi nu have en ordening som den foreslåede, må de medhjælpende hustruers interesser varetages. Der kan ikke være tvivl om, at det kan lade sig gøre.

Det er jo, som det er sagt, et vældigt